

ಬೆಳೆದಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಅರಣ್ಯಪುತ್ರರು.

ಆದರೆ ತಡವಾಗಲು ಕಾರಣವೇನಿರಬಹುದು? ಅದು ತಿಳಿದಿಲ್ಲವೆಂದೇ ಈ ಭಯ-ಸಂದೇಹಗಳು.

ಕೆಲ ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ಇಬ್ಬರೂ ಅಯೋಧ್ಯೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬಂದಿದ್ದರು. ಅಂದಿನಿಂದ ಆಕೆಯ ಮನದಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆಂದೂ ಇರದ ಆತಂಕವೊಂದು ಶುರುವಾಯಿತು. ಏನೋ ತಿಳಿಯದ ತಳಮಳ. ಅದೇ ತಳಮಳ-ಈಗಲೂ. ಕಾಡಿನ ಕುರಿತಲ್ಲ, ನಗರದ ಕುರಿತು. ಕತ್ತಲು ದಟ್ಟವಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಸೀತೆಯ ಕಂಗಳು ಜೋಡಿದಿಪಗಳಂತೆ ಬೆಳಗುತ್ತಿದ್ದವು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ, ಆ ದೀಪಗಳ ಕಾಂತಿಯೊಳಗೆ ಬಾಲಕರಿಬ್ಬರು ಬಂದು ನಿಂತರು. ಸೀತೆ ಒಮ್ಮೆ ನಿಟ್ಟುಸಿರುಬಿಟ್ಟು, ತಡವಾಗಿದ್ದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಕೇಳಿದಳು.

'ಅಮ್ಮಾ ಇಲ್ಲಿ ನೋಡು' ಎನ್ನುತ್ತಾ ಅವನು ತನ್ನ ಭುಜದ ಸೆಲ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿತಂದ ಹೂಗಳನ್ನು ತಟ್ಟಿಗೆ ಸುರಿದ. ಕ್ಷಣದಲ್ಲೇ ಪರ್ಣಕುಟೀರವು ಹಿಂದೆಂದೂ ಸವಿದಿರದ ಸುಗಂಧದಿಂದ ತುಂಬಿಹೋಯಿತು.

ಹೂಗಳು! ಕೆಂಪು, ಬಿಳುಪು, ಹಳದಿ ಹೂಗಳು! ತಟ್ಟೆಯ ತುಂಬಾ ತುಟಿಯರಳಿಸಿ ನಗುತ್ತಿವೆ. ಆ ಪರಿಮಳವೂ ತುಂಬಾ ಹೊಸತು.

'ಎಲ್ಲಿಯವು ಕಂದಾ ಈ ಹೂಗಳು? ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿವೆ!' ಎಂದಳು ಸೀತೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಬೆರಳಿನಿಂದ ಮಿದುವಾಗಿ ಸ್ಪುರಿಸುತ್ತಾ. 'ಅಮ್ಮಾ, ಇಂದು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಹೊಸದೊಂದು ಉದ್ಯಾನ ಕಂಡೆವು. ಅಂಥಾ ಉದ್ಯಾನವನ್ನು ನಾವೆಂದೂ ನೋಡಿರಲಿಲ್ಲ. ವಾಲ್ಮೀಕಿ ಅಜ್ಜ ಬಣ್ಣಿಸೋ ಆ ನಂದನವನವೂ ಇದರ ಸರಿಸಾಟಿ ನಿಲ್ಲಲಾರದು ಗೊತ್ತೇ?' ಎಂದ ಕುಶ.

ಅಣ್ಣನ ಮಾತುಗಳಿಗೆ ಬೆಂಬಲ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದವನಂತೆ ಅವನು ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದಲೇ ತನ್ನ ಒಪ್ಪಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದ.

'ಹೌದಾ? ಯಾರ ಉದ್ಯಾನವನದು ಕುಶಾ?' ಕೇಳಿದವು ಸೀತೆ.

'ಅಮ್ಮಾ ಆ ಉದ್ಯಾನವನವೆಷ್ಟು ಸುಂದರವೋ ಅದರ ಒಡತಿಯ ರೂಪ ಅಷ್ಟೇ ವಿಕಾರ. ನಾವು ಹೂವುಗಳನ್ನು ಕೊಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಆಕೆ ಬಂದಳು. ಮೊದಲಿಗೆ ಹೆದರಿವೆವು. ಅಣ್ಣ ದೈರ್ಯ ಮಾಡಿ -ನಾವು ಮುನಿಬಾಲಕರೆಂದೂ, ಪೂಜೆಗಾಗಿ ಹೂಗಳನ್ನು ಕೊಯ್ಯುತ್ತಿರೋದ್ದೆವೆಂದೂ ಹೇಳಿದ. ಆಮೇಲೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಸರಸರನೆ ಓಡೋಡಿ ಬಂದುಬಿಟ್ಟೆವು. ಅಬ್ಬಾ ಆಕೆಯ ರೂಪ ಮಾತ್ರ ತುಂಬಾ ವಿಕಾರ. ಪರಮ ಕುರೂಪ' ಅವನು ಅಸಹ್ಯಗೊಳ್ಳುತ್ತಾ ವಿವರಿಸಿದ.

'ತಪ್ಪು ಕಂದಾ. ಮನುಷ್ಯರ ರೂಪಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ಅಸಹ್ಯ ಪಡಕೂಡದು. ಆಕೆ ಕುರೂಪಿಯಾದರೇನಂತೆ? ಅಂಥಾ ಸುಂದರವಾದ ಹೂದೋಟ ಬೆಳೆಸಿದ್ದಾಳಲ್ಲವೇ' ಎಂದಳು ಸೀತೆ.

'ಆಕೆಯ ಮೈಯೆಲ್ಲಾ ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಇದೆಯಮ್ಮಾ, ಆದರೆ ಮೂಗೂ-ಕಿವಿಗಳೂ ಇಲ್ಲ. ಯಾರೋ ಕೊಯ್ಯಂತೆ ಅನಿಸುತ್ತಿದೆ' ಕುಶನು ಮುಖವನ್ನು ಸಿಂಧರಿಸಿಕೊಂಡ.

ಸೀತೆಗೆ ಒಂದೇ ಸಮನೆ ತನ್ನ ಬೆನ್ನ ಮೇಲೆ ಯಾರೋ ಚಾಟಿಯೇಟು ಬಡಿದಂತಾಯಿತು.

'ಮೂಗೂ-ಕಿವಿಗಳೂ ಇಲ್ಲವಾ?'

'ಇಲ್ಲ ಅಂದರೆ-ಮೊದಲಿಗೆ

ಇದ್ದವೇನೋ. ಆದರೇಗ ಯಾರೋ ಕೊಯ್ಯಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೇ ಅನಿಸುತ್ತಿತ್ತು ಅಲ್ಲವೇನಣ್ಣಾ?' ಅವನು ಕುಶನ ಸಾಕ್ಷಿಯನ್ನು ಕೋರಿದ. ಸೀತೆಗೆ ಈಗ ಖಚಿತವಾಯಿತು.

ಹೌದು, ಆಕೆ ಶೂರ್ಪನಖಿ. ಯಾವುದೇ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ.

ಹದಿನೆಂಟು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದಿನ ಮಾತು. ರಾಮನನ್ನು ಬಯಸಿ ಬಂದಿದ್ದಳು. ಎಷ್ಟು ಸುಂದರವಾಗಿದ್ದಳು! ರಾಮ-ಲಕ್ಷ್ಮಣರ ಕ್ರೂರವಾದ ಪರಿಹಾಸಕ್ಕೆ ಪಾಪ ಕುರೂಪಿಯಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ಆ ಶೂರ್ಪನಖಿ ಈಗ ಈ ಕಾಡಿನಲ್ಲೇ ಇರುವಳಾ? ಎಷ್ಟು ವರ್ಷಗಳಾದವು? ಶೂರ್ಪನಖಿಯನ್ನು ರಾಮನು ಅವಮಾನಿಸಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ರಾವಣನು ತನ್ನನ್ನು ಅಪಹರಿಸಿ ರಾಮನ ಮೇಲೆ ಸೇಡು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡನು. ಗಂಡಸರ ಪರಸ್ಪರ-ಹಗೆ, ಸೇಡುಗಳನ್ನು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲೆಂದೇ ಏನು ಹೆಗ್ಗಸರಿದ್ದಿದ್ದು?

ರಾವಣನ ತಂಗಿಯೆಂದು ಗೊತ್ತಿರದಿದ್ದರೆ ರಾಮ-ಲಕ್ಷ್ಮಣರು ಶೂರ್ಪನಖಿಗೆ ಹಾಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ರಾವಣನನ್ನು ಕೆರಳಿಸುವುದೇ ರಾಮನ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿತ್ತು. ಆತನೊಂದಿಗೆ ಕದನಕ್ಕಿಳಿಯಲು ಸರಿ ಕಾರಣ ಹುಡುಕುತ್ತಿದ್ದ ರಾಮನ ಅನ್ವೇಷಣೆಯು ಶೂರ್ಪನಖಿಯಿಂದ ನೆರವೇರಿತು. ಇದೆಲ್ಲಾ ರಾಜಕೀಯ.

ಆದರೆ, ಪಾಪ ಶೂರ್ಪನಖಿ! ಪ್ರೀತಿ-ಪ್ರೀತಿಯೆಂದು ಪರಿತಪಿಸುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದಳು. ಮೂಗೂ-ಕಿವಿಗಳೂ ಇಲ್ಲದ ಆ ಕುರೂಪಿಯನ್ನು ಈಗ ಯಾರು ತಾನೆ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಾರೆ? ಬೇವನವೆಲ್ಲಾ ಹಿಗೆ ಪ್ರೀತಿಯಿಲ್ಲದೆ ಕಳೆದಳೇ? ತನ್ನೊಳಗಿನ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸುರಿದು ಆ ಹೂದೋಟವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿದಳೇ? ತನ್ನ ಸೌಂದರ್ಯಕಾಂಕ್ಷೆಯ ಫಲವಾಗಿ ಉದ್ಯಾನವನ್ನಷ್ಟು ಸುಂದರವಾಗಿ ರೂಪಿಸಿದಳೇ? ಆಕೆಯ ಕೋಮಲ ಹೃದಯದ ಪ್ರತಿಫಲನಗಳೂ ಈ ಹೂಗಳು? ಪಾಪ ಶೂರ್ಪನಖಿ!

ಸೀತೆಯ ಕಣ್ಣು ಒದ್ದೆಯಾಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಅವಕುಶರು ಆಚ್ಚರಿಗೊಂಡರು.

'ಏನಮ್ಮಾ ಇದು? ಯಾರೋ ಅನಾಮಿಕೆಯ ಕುರೂಪಿತನದ ಬಗ್ಗೆ ಕೇಳಿದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಹಿಗೆ ದುಃಖಿಸುತ್ತಿರುವೆಯೇಕೆ?'

'ನಾಳೆ ನನ್ನನ್ನು ಆ ಉದ್ಯಾನವನಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವಿರಾ?'

ಸೀತೆ ಕಣ್ಣೊರೆಸಿಕೊಂಡು ಕಿರುನಗು ಬೀರುತ್ತಾ ಕೇಳಿದಳು. ಅವಕುಶರು ನಂಬಲಾಗದೆ ಮುಖ-ಮುಖ ನೋಡಿಕೊಂಡರು.

'ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಜೊತೆ ಬರುತ್ತೇನೆ. ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವಿರಾ? ನಿಮಗೆ ಆ ದಾರಿ ನೆನಪಿದೆಯಾ?'

ಸೀತೆಯ ಮಾತುಗಳಿಗೆ ಅಣ್ಣತಮ್ಮಂದಿರ ಸಂಭ್ರಮವು ಮುಗಿಲುಮುಟ್ಟಿತ್ತು.

ತಾಯಿ ತಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಅರಣ್ಯ ವಿಹಾರಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಾಳೆಂದು ತಿಳಿದು ಅವರಿಬ್ಬರ ಮನಗಳು ಉಲ್ಲಾಸದಿಂದ ಉಕ್ಕೇರಿದವು. ತಮಗೆ ಸುಪರಿಚಿತವಾದ ಅರಣ್ಯತಾಣಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಾಯಿಗೆ

ತೋರಿಸಬೇಕೆಂದು ಅವರಿಗೆ ಎಂದಿನಿಂದಲೋ ಆಸೆ ಇದ್ದೇ ಇತ್ತು. ಆದರೆ ಸೀತೆ ಎಂದೂ ಹೋಗುವವಳಲ್ಲ. ಹೋದರೂ ಸಹ ಮುನಿಕಾಂತೆಯರೊಡನೆಯೇ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆದರೇಗ, ಅಮ್ಮನ ಕೈ ಹಿಡಿದು ಆ ದುರ್ಗಮಾರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸಬಹುದೆಂದೂ, ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಭಯವಾಗದಂತೆ ದೈರ್ಯ ಹೇಳಬಹುದೆಂದೂ, ಅರಣ್ಯದ ಅದ್ಭುತಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ತೋರಿಸಬಹುದೆಂದೂ ಎಂದುಕೊಂಡಂತೆಲ್ಲಾ ಆ ಪುಟಾಣಿಗಳಿಬ್ಬರ ಸಂತಸಕ್ಕೆ ಪಾರವೇ ಇಲ್ಲ. ಆ ರಾತ್ರಿ ಕಳೆದು ಅದೆಷ್ಟು ಬೇಗ ಬೆಳಕು ಹರಿಯುವುದೋ ಎಂದುಕೊಂಡರು ಕುಶಲವರಿಬ್ಬರು.

ಸೀತೆಗೂ ಆ ಇರುಳು ಭಾರವಾಗಿಯೇ ಕಳೆಯಿತು. ಗತಕಾಲದ ನೆನಪುಗಳನ್ನು ಎಷ್ಟು ದೂರ ತಳ್ಳಿದರೂ, ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಎದುರಿಗೆ ಬಂದು ನಿಲ್ಲುತ್ತಿವೆ. ರಾಮನೊಡನೆ ಆನಂದದಿಂದ ಕಳೆದ ಆ ಅರಣ್ಯವಾಸದ ದಿನಗಳು.

ಎಷ್ಟು ಮನೋಹರವಾಗಿ ನಡೆದು ಬಂದಿದ್ದಳು ಶೂರ್ಪನಖಿ! ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಳಿ ಮಲ್ಲಿಗೆ, ಕೊರಳಲ್ಲಿ ಹಳದಿ ಕಣಗಿಲೆ ಹಾರ, ಕೈಗಳಿಗೆ ನೀಲಾಂಬರದ ಹೂಮಾಲೆ. ನಡೆದಾಡುವ ಹೂಬಳ್ಳಿಯಂತೆ ಬಂದಿದ್ದಳು. ನನ್ನ ಚಿನ್ನದೊಡವೆಗಳತ್ತ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ನೋಡಿದಳು. ಪರಿಮಳವಿಲ್ಲದ, ಕೋಮಲವಲ್ಲದ ಆ ಭಾರವನ್ನೇಕೆ ಹೊರುತ್ತಿರುವೆ ಎಂಬಂತೆಯೇ ನೋಡಿದಳು. ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿದಳೇ ವಿನಃ ಮಾತನಾಡಿಸಲೇ ಇಲ್ಲ. ಸರಸರನೆ ರಾಮನ ಬಳಿ ಹೋದಳು. ನಾನು ಅವರ ಮಾತಿನ ಮೇಲೆ ಲಕ್ಷ್ಯವಿಟ್ಟೇ ಬೇರಾವುದೋ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದೆ. ಅಷ್ಟೇ-

ಕೆಲಹೊತ್ತಿನಲ್ಲೇ ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ರಕ್ತಪಾತ. ಒಂದು ಹೆಣ್ಣಿನ ಹೃದಯ ವಿದ್ರಾವಕ ರೋಧನ. ಅದೆಷ್ಟು ಶಪಿಸಿರಬಹುದು ಆಕೆ ಆ ಕೃತ್ಯಕ್ಕೆ! ಆ ಶಾಪದಿಂದ ತಾನನ್ನೂ ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡಂತಿಲ್ಲ. ಆಕೆಯನ್ನು ಇನ್ನು ಯಾವ ಗಂಡಸೂ ಪ್ರೀತಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ತನ್ನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸಿದ ಗಂಡಸೇ ತನ್ನನ್ನು ತೊರೆದಿದ್ದಾನೆ.

ಇಬ್ಬರ ಕಥೆಗಳೂ ಕೊನೆಗೆ ಒಂದೇ ಜಾಡು ಹಿಡಿದವೇ?

ಏನನ್ನುತ್ತಾಳೋ ಶೂರ್ಪನಖಿ ತನ್ನನ್ನು ಕಂಡ ಮೇಲೆ?

ಕೋಪದಿಂದ, ಮಾತನಾಡದಿದ್ದರೆ? ಆದರೂ ಸರಿ, ಆಕೆಯನ್ನು ನೋಡಬೇಕು. ಶೂರ್ಪನಖಿಯನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ನೋಡಲೇಬೇಕು.

ಮರುದಿನದ ಬೆಳಗು ಕೆಲಸಗಳೆಲ್ಲ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಅವಕುಶರಿಬ್ಬರೂ ತಾಯಿಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಅರಣ್ಯಕ್ಕೆ ಹೊರಟರು.

'ಅಮ್ಮಾ ಈ ದಿನ ನಿನಗೆ ನನ್ನ 'ರಾಜಾ'ನನ್ನು ತೋರಿಸುವೆ' ಎಂದನು ಅವನು. ಕಾಡೊಳಗೆ ಸ್ವಚ್ಛಂದ ಅಲೆದಾಡುವ ಮದ್ದಾನೆಯೊಂದು ಅವನ ವಶವಾಗಿತ್ತು. ಅದರ ಮೇಲೆಲಿ ಸೋದರರಿಬ್ಬರೂ ಅರಣ್ಯವಿಹಾರ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

'ಅಮ್ಮಾ ನೀನು ರಾಜಾನ ಮೇಲೆ

